

[Birte Weiss.]

drejer sig om. Alt det, som hr. Lembourg svømmede over med i går, har intet med den aktuelle diskussion at gøre, den diskussion, vi nu i folketinget fører om, hvorvidt vi og demokratiet vil være bedst tjent med en handelsaftale med fællesmarkedet eller med et fuldt medlemskab.

Den kulturelle påvirkning vil fortsætte fuldstændig uafhængigt af, hvilken markedsordning vi vælger. Og så skulle man i øvrigt også lige føje til, at vores kraftigste inspiration er i hvert fald her i det seneste tiår ikke kommet fra Europa, men er kommet fra USA på godt og på ondt.

Jeg vil gerne ganske kort forklare, hvad jeg mener med, at dansk, eller vi kan godt sige nordisk kultur adskiller sig fra fællesmarkedets. I Danmark er det sådan, at de 10 pct. af skatteyderne, der har den største indtægt, måske lige Glstrup undtaget, har 27,1 pct. af landets samlede indtægter. I Norge er tallet lidt lavere, i Sverige en lille smule højere. Men i Frankrig er tallet 36,8 pct. og i Vesttyskland 41,4. Oversat til almindeligt dansk betyder det, at de almindelige lønmodtagere i fællesmarkedslandene ikke får deres rimelige del af den økonomiske succes, som alle vel er enige om at fællesmarkedet har været. Jeg vil dog lige sige en økonomisk succes, som ikke adskiller sig væsentligt fra den, som EFTA-landene har oplevet. De tal, jeg nævnte, er udtryk for, at vi trods det, at man jo i det danske samfund mener, at der er meget langt tilbage, før vi når ligheden, dog er nået et godt stykke længere end i fællesmarkedslandene. Det er også udtryk for, at man i EF har en anden magtfordeling mellem kapitalinteresser og lønmodtagerorganisationer. Det vil sige, at vi på trods af hr. Lembergs manende indlæg i går må konstatere, at der som et element i den nordiske kultur indgår en mere demokratisk magtfordeling end i de lande, som vi nu skal slutte os sammen med, eller som vi søger sammen med; vi må hellere holde os til en lidt blød formulering for ikke bagefter at blive misforstået.

Så er det spørgsmål, som man stiller: vil vores særpræg på det område blive antastet, hvis vi kommer i EF? Uden at jeg i øvrigt vil genoptage gårsdagens diskussion om Aldo Moros klare tilbagevisning af de danske betingelser, der er stillet — jeg vil gerne under-

strege: nogle uopfyldelige betingelser — så må jeg lige for klarhedens skyld gentage, og jeg citerer:

„... at vi binder os til at forfølge målene for den økonomiske udvikling og den sociale retfærdighed inden for rammerne af den fælles politik, som er udarbejdet, og som vil blive udarbejdet på fællesskabsplan“.

Her er det så, at tilhængerne kommer ind i billedet ved at tale om vetoretten, og det var også det, der skete i går. Det skete både direkte og indirekte, indirekte ved de mange forsikringer om, at det ikke er realistisk overhovedet at tale om, at f. eks. den sidste fase i Wernerrapporten vil blive virkeliggjort. Jeg tror, det er meget væsentligt, at der ikke i dette spørgsmål skal være nogen misforståelser. Derfor vil jeg gerne stille et helt konkret spørgsmål, og det er et spørgsmål, som jeg mener bør besvares både af den nuværende regering og af den forhenværende regering, f. eks. den forhenværende statsminister. Det, jeg vil spørge om, er, om vi kan regne med, at den veto, som man taler så meget om, vil blive sat i kraft ved et spørgsmål om, hvorvidt vi skal videreudbygge den monetære og valutariske union, som nu er under opbygning. Hvis man kan afvise, at det er tilfældet, hvis man vil sige, at vi vil under ingen omstændigheder acceptere, at dette samarbejde udvikler sig sådan, som det er skitseret, tror jeg, der er mange, der vil gå beroliget væk fra fjernsynsskærmen, hvis der i øvrigt overhovedet bliver transmitteret i aften, eller når de læser i aviserne i morgen, for det er jo netop det punkt, som interesserer vældig mange mennesker, og en klar tilbagevisning af, at det vil være tilfældet, tror jeg vil være en udmærket ting at få frem nu. Det vil sige, at hvis svaret er, at man vil nedlægge veto, så må man være i den situation, at den monetære og valutariske union under ingen omstændigheder bliver til virkelighed.

Det, som man så må erkende, er, at vi, hvis det er tilfældet, i virkeligheden går ind i EF med det helt konkrete formål at standse den udvikling, som vil være naturlig for Fællesskaberne, og som man i øvrigt har meget vanskeligt ved at bortforklare er under opsejling.

Jeg vil også gerne stille et spørgsmål om socialpolitikken, som er affødt af stats-